https://achterderug.nl

PAS TOEN ZE HAAR WEG WIST

DOOR

PAULA

DAAR, waar het Zillerdal zich splitst in vier zijdalen, dáár waar de bergwanden zich nauwer tot elkaar voegen, waar wilde kloven vol hooge donkere dennenstammen den weg afsnijden en een sterk contrast vormen met de er naast liggende licht-groene, van bloemenweelde rijk voorziene bergen, waar de Ziller ruischt in nimmer rusten, maar klaterend van omhoog stort om schuimend wit op de groote gladde steenen uiteen te spatten, àl maar woester, àl maar verder, dáár stond hun huisje.

Op dien heuvel naast de bergkloof hadden ze zoo menigmaal gezeten, hand in hand, bouwend een luchtkasteel, hièr een klein huisje, hier te midden van zon, bloemen en beschuttende schaduw, als dát eens waar mocht zijn! Kinderen uit het land der bergen beminden zij beide het woeste in de natuur. Daar hadden beiden den Schepper leeren kennen, Wiens hand ook het hoogst gebergte geschapen en zijn plaats gewezen heeft. Met noeste vlijt had hij meegeholpen de lading hout naar boven te brengen, meegeholpen de planken pasklaar te maken, ze glad te schaven, ze daarna tot wanden ineen geslagen. Elke spijkerslag werd een gedachte, een wensch. Nauwelijks gloorde de dageraad of Frans Eder was op weg naar zijn grond, 't plekske, dat ze beiden verdiend hadden met lang en zwaar werken hoog in de bergen. En daar op dien grond verrees het huis, waar hij straks zijn Elise zou binnenleiden. Wat had hij haar lief, het mooie blonde bergkind. Voor haar had hij bij levensgevaar zijn eerste Edelweis geplukt hoog in de lucht, te midden van sneeuw en ijs. Ook dan nog als moeder's waarschuwend woord hem vermaande tot groote voorzichtigheid en hem vertelde van zoo menig jongeling dien ze gekend had en die al plukkende, al reikende, ongedacht was uitgegleden of het evenwicht had verloren en neergestort was in het doodend ravijn. Dan had Frans zijn groote hand op haar schouder gelegd, haar diep in de oogen gezien en gevraagd: „weet moeder nu nog niet, dat haar zoon geen waaghals is?"

„Daar behoef je geen waaghals voor te zijn mijn jongen, de lokkende bloem groeit juist daar, waar de voet nauwelijks plaats vindt, aan den rand der bergen."

„Wees maar gerust, wat ik niet zonder gevaar kan bemachtigen zal ik laten staan, maar Elise zal op onzen trouwdag haar versch geplukte Edelweis dragen."

„De Heere zij je nabij mijn jongen", fluisterde moedertje terwijl ze haar jongen tot afscheid kuste. En daar, hoog in de bergen, temidden van sneeuw en ijs hadden zijn door het felle zonlicht vermoeide oogen gespeurd naar wat zijn hart begeerde. En in den middag was hij teruggekeerd met de wondere bloemen voorzichtig geborgen in een zijner zakken. Met zorg had hij ze wat glad gestreken en moeder had het bundeltje met een wit zijden strikje bijeen gebonden. Trotsch hadden zijn oogen naar de bloemen gezien, die zijn eigen vingers straks zouden hechten op haar bruidskleedje.

„'k Ben zoo gelukkig moeder."

„Ja mijn jongen, ik weet het. Ook moeder is blij, ik zal je straks wel missen, maar ik weet dat dit de weg is. Ge zijt een goede zoon voor mij geweest, ge zult een goed echtgenoot zijn en Elise zèker gelukkig maken.

* * *

Met stralende oogen was ze in haar zwart zijden jurkje met lichtblauw schortje naar hem toegekomen, de groote breedgerande hoed met gouden kwast en vol kleurige veldbloemen iets naar achteren, zoodat haar blonde lokken er aan alle kanten uitsprongen. Twee sterke armen omvatten haar. „Mijn Elise, mijn bruid", klonk het aangedaan. Toen hadden zijn stevige werkhanden met ongewone voorzichtigheid de bloemen op haar kleedje bevestigd en zoo bracht hij haar naar moeder's huis.

„Uw dochter, moeder!"

„Mijn kinderen, dankt God met mij voor dit groote voorrecht."

Toen klonk het daar binnen:

Vergeet nooit een van Zijn weldadigheden,
Vergeet ze niet, 't is God, die ze u bewees.

* * *

Dagen gingen, weken en maanden snelden en nog altijd straalde de zon om en in het kleine huisje daar aan den „Stillupklam". Als de dagtaak ten einde en daar geen werk in eigen hof of veld was, trokken ze als twee blijde kinderen naar moeder's huis om daar te doen wat voor moeder te zwaar werd. Blij straalden de oogen van oud moedertje als ze hen zag komen. 't Was na Frans' heengaan zoo leeg, zoo eenzaam geworden, maar ze wilde niet klagen. Hadden ze er al niet meer dan eens zelf op aangedrongen, dat moeder bij hen zou komen? Maar moedertje wilde niet, wist dat dit de weg, ook háár weg was. Vader zou zorgen, 't zou haar toch naar Zijn beloften aan niets ontbreken; tot den ouderdom Dezelfde!

„Mijn kinderen, daar alweer?"

„'t Gras moet noodig van de bergweide moeder."

„Ja Frans, ik zag het gisteren, maar was de dag niet reeds tè vermoeiend in die hitte?"

„'t Zal best gaan moeder, Elise houdt u gezelschap."

„Helpt Elise niet eerst mee?"

„'k Mag niet van hem, moeder."

Vragend staarden moeders oogen haar aan.

„Ja moeder, maar ik ben zoo best, ik voel niet dat ik wat draag."

„Als 't moest mijn kind, zou God je er ook nu de kracht voor schenken, maar dit is niet noodig, alleen zal het nu voor Frans wat langer duren."

„Niet erg moeder, dan ziet u ons net zooveel avonden achtereen komen tot alles binnen is. We hebben ook nog iets te vragen."

„Wat zal 't zijn, Frans?"

„Of u vóór den winter mee naar ons huisje trekt."

„Ik zou wel willen Frans, maar ik geloof niet dat het mijn weg is, ik kan 't zelf niet bezien, maar laat mij tijd."

„U woont zoo eenzaam, moeder."

„Wie zou me iets doen kind, als God over mij waakt."

„'t Is ook voor Elise rustiger, ze is nog zoo jong en onervaren, heeft zelf geen moeder meer."

„Gij kunt ten allen tijde om mij zenden, Elise, en als de tijd straks daar is, kom ik zèker helpen."

„Ik weet het moedertje, doet u nu maar wat uw hart u ingeeft, alleen wil ik nog zeggen, dat dit verzoek niet alleen van Frans, maar ook van mij uitgaat."

„Dat weet ik Elise, ge zoudt voor een eigen moeder niet beter kunnen zijn."

„Dan ga ik maar moeder, denk toch nog maar eens over ons verzoek na."

Nadat de jonge man vertrokken was, ging Elise voort: „Frans had zulke grootsche plannen, moeder."

„Hoe zoo, kind?"

„Hij kon voordeelig wat hout krijgen en nu dacht hij aan den rechterkant van ons huisje, tegen dien blinden muur, wat voor u op te trekken, geheel vrij en toch bij ons."

„'t Klinkt zoo mooi Elise, maar jullie bent jong en ik al zoo oud."

„Dat geeft toch niet, moeder."

„Neen kind, laat me, als de tijd daar is, zal ik het weten."

„Goed moeder."

* * *

„Al terug Frans?"

„Ja Elise, voor vandaag is het genoeg, de schemer valt. En..... heeft ons moedertje er nog eens over gedacht?"

„Dat ik het niet als mijn weg zie."

„Dan dringen wij niet aan en bergen het hout op."

„Hebt je het dan al gekocht?"

„Ja moeder!"

„Zag jij het als den weg?"

„Dat durf ik niet zeggen, moeder. Ik kon dit hout voordeelig krijgen, een partij te kort gezaagde planken."

„Zou het dan toch Uw weg zijn Heere", fluisterde moedertje stil voor zich heen.

„Kon jij die planken dan wel gebruiken als ze voor een ander te kort waren, Frans?"

„En omdat het bewuste huisje tegen 't mijne aankomt èn maar heel klein behoeft te zijn, waren ze voor mij goed. Niet over tobben moeder, de planken zijn betaald en we hebben nog geld over."

„Dus je bergt het hout maar op?"

„Ik zal het laten liggen tot ik er niet meer af kan blijven, maar eerst zet Elise me aan het werk, een klein kastje en een klein wiegje heeft ze gecommandeerd."

„U weet wel beter, hè moeder?"

„Ja Elise, hij plaagt graag."

Opgewekter dan maanden het geval was geweest, ging moedertje dien avond ter ruste, vragend om wijsheid en licht, hóé te handelen. Maar moedertje kreeg geen antwoord en bleef in haar eenzaam huisje.

* * *

Zomer, herfst en winter waren voorbij gesneld en hoewel de lente reeds naderde, vierde de winter nog hoogtij. Alles blinkend wit wat het oog aanschouwde. Tot aan zijn middel wadende door de zachte, wit uiteen stuivende sneeuw, stond Frans op een morgen al vroeg voor moeders huis.

„Of moeder mee zou willen gaan....."

„Hoe zoo mijn jongen, voelt Elise zich niet zoo vlug?"

„Dat kan haast niet beter moeder, maar..... we hebben handen te kort. We kregen er vannacht twee jongens bij."

Toen wist moedertje haar weg.